

EN DESERTØR

I Danmark er jeg født

Musik:
H. Rung.

Tekst:
H. C. Andersen.

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
der har jeg Rod, derfra min Verden gaar,
du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
saa sødt velsignet du mit Hjerte naar.
Du danske, friske Strand,
hvor Oldtids Kæmpegrave
staar mellem Æblegaard og Humlehave.
Dig elsker jeg, dig elsker jeg,
Danmark, mit Fædreland.

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
mer rigt end her, ned til den aabne Strand?
Hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland?
Du danske, friske Strand,
hvor Dannebrogten vajer,
Gud gav os den, Gud giv den bedste Sejer.
Dig elsker jeg, dig elsker jeg,
Danmark, mit Fædreland.

En Gang du Herre var i hele Norden,
bød over England, nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag.
Du danske, friske Strand,
Plovjernet Guldhorn finder,
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder.
Dig elsker jeg, dig elsker jeg,
Danmark, mit Fædreland.

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har
hjemme,
hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme
og som en sød Musik til Hjertet naar.
Du danske, friske Strand
med vilde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjertes Hjem hernede.
Dig elsker jeg, dig elsker jeg,
Danmark, mit Fædreland.

Natten er saa stille

Musik: C. E. F. Weyse. Tekst: Johan Ludvig Heiberg.

Natten er saa stille,
Luften er saa klar,
Duggens Perler trille,
Maanens Straaler spille
henad Søens Glar.

Bølgens Melodier
vugger Hjertet ind,
Suk og Klage tier,
Vindens Pust befrier
det betyngte Sind.

Kongernes Konge

Musik: E. Hornemann. Tekst: Adolph Recke.

Kongernes Konge, ene du kan
skærme vort elskede Fædreland.
Herre, du ene
kan Sejren os forlene,
værn om vort herlige og ældgamle Dan.

Kærlige Fader, lyt til vor Røst,
Freden og Friheden smykke vor Kyst.
Rigdomme følge
med Snækken over Bølge,
Marken velsigne du med rigeste Høst.

Herrernes Herre, mægtig og stor,
naadig du høre vort bedende Kor.
Herre, du ene
kan Sejren os forlene,
værn om vort herlige og ældgamle
Nord.

EN DESERTØR

Instruktion: **ARNE WEEL** og
LAU LAURITZEN

Musiken arrangeret af **EMIL REESEN**

Fotograf: **KARL ANDERSON**

Tonemester: **POUL BANG**

En
ASA
Film

ENERET: TEATRENS FILMS-KONTOR A/S

HOVEDPERSONERNE:

MADAM BJERRE	ELLEN GOTTSCHALCH
HENRIK, hendes Søn	PETER POULSEN
JENS CLAUSEN, Gaardejer og Sognefoged ..	SIGURD LANGBERG
JOHANNE, hans Kone	ELLEN CARSTENSEN
MARIE KRISTOFFERSEN, Pige paa Møllen ..	KARIN NELLEMOSE
NIELS HURUP, Kroholder	ERIK LASSEN
JEPPESSEN, Landpost	AAGE FOSS
PASTOR ABILDGAARD	HOLGER REENBERG
SØREN HOLT, Korporal	MOGENS DAVIDSEN
MAREN	EMILIE NIELSEN
ANDERS	ALFRED BAGGER

og andre Personer.

EN DESERTØR

En solhed Sommerdag i Midten af forrige Aarhundrede kommer en Deling danske Soldater marcherende ind i den lille Landsby Skjelby. De bliver modtaget med Begejstring af Byens Beboere, og Pigerne fra Møllegaarden løber ned til Brønden for at give de tørstige Soldater en Slurk Vand.

Men oppe paa Møllen staar Møllersønnen Henrik og ser til. Han burde være dernede blandt Kammeraterne i Uniformen, men hans Mor, Møllerenken Bodil Bjerre har faaet sin Broder Sognefogeden til at fritage ham for Tjeneste, fordi hun nærer en sygelig Angst for, at der skulde tilstøde hendes eneste Søn noget ondt.

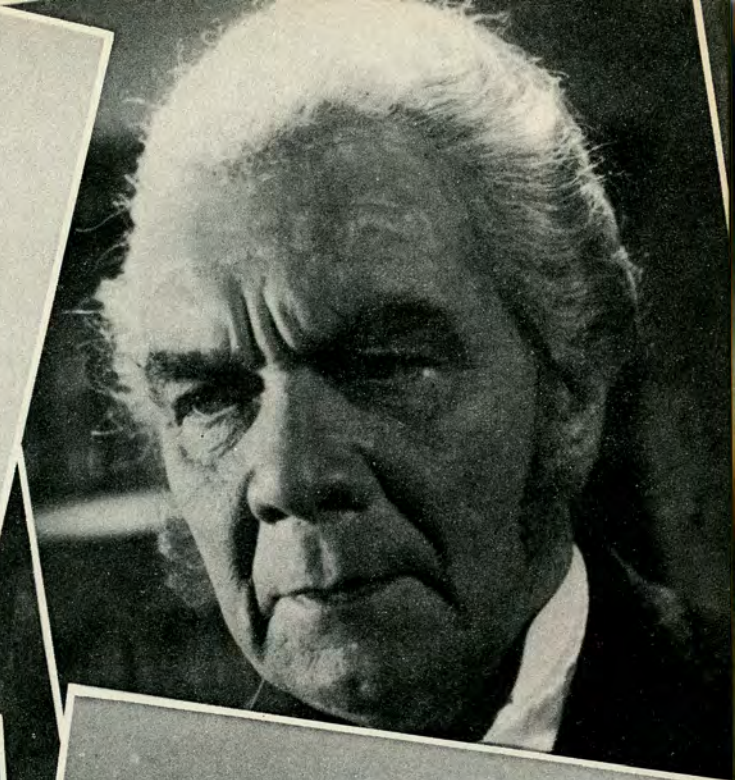
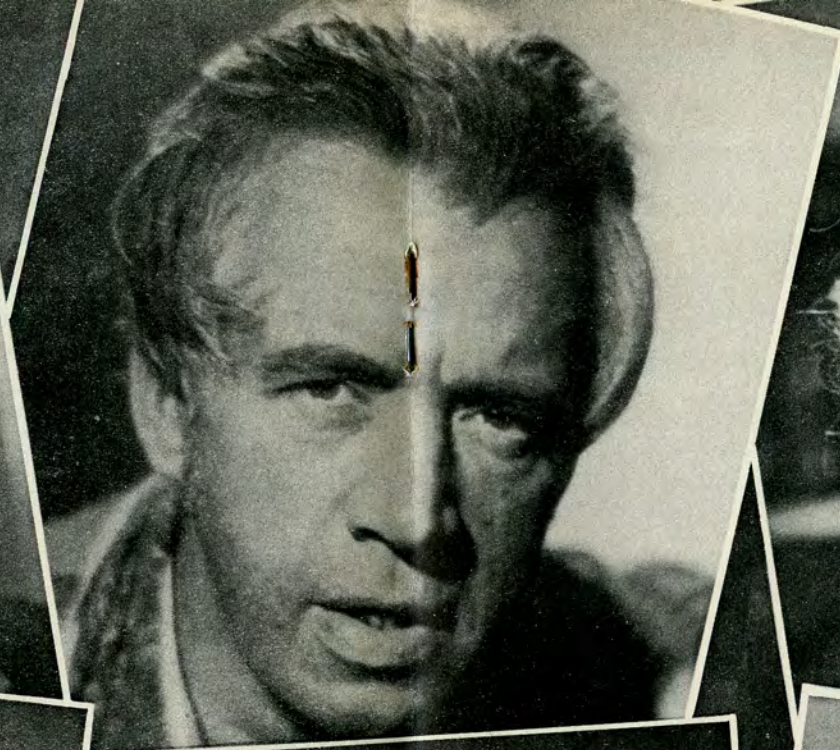
Henrik skammer sig over sig selv. Hvad maa ikke de andre tænke om ham, og særlig da Marie, som er Pige paa Møllen, og som Henrik har forelsket sig i.

Om Aftenen er der national Sammenkomst paa Kroen. Henrik er gaaet derned sammen med Marie. Mens de sidder ved Kaffebordet, benytter Kromanden Niels Hurup Lejligheden til at spørge Henrik, hvorfor han ikke er trukket i Uniformen ligesom Kammeraterne. Niels, der selv er forelsket i Marie, vil gøre Henrik til Grin for hele Forsamlingen, og det ender med, at han tilsidst i alles Overværelse kalder ham for en Kujon. Dette bliver Henrik for meget. Han farer ind paa Niels, og de andre maa lægge sig imellem for at forhindre, at det kommer til et større Slagsmaal.

Men Henrik har taget sin Beslutning. Han gaar hjem og fortæller sin Mor, at i Morgen, naar de andre drager af Sted, tager han med. Næste Morgen tager han Afsked med Marie, som lover at skrive flittigt til ham, og marcherer sammen med Kammeraterne ud af Byen.

Ude i Lejren gaar den ene Dag efter den anden, uden at Henrik faar det mindste Livstegn fra Marie. Han kan ikke forstaa, hvorfor hun ikke skriver, og hjemme paa Møllen gaar Marie og bryder sin Hjerne med, hvorfor Henrik ikke har svaret paa de Breve, hun har sendt ham. Ingen af dem aner, at det er Niels Hurup, der har været paa Spil. Han vil have Marie ned og tjene paa Kroen, og for at faa hende til

at glemme Henrik har han overtalt Postbudet Jeppesen til at hjælpe sig. Niels kan faa Jeppesen til at gøre lige hvad det skal være, fordi Jeppesen engang er kommet galt af Sted med et Pengebrev, og den Historie er Niels den eneste, der kender noget til.

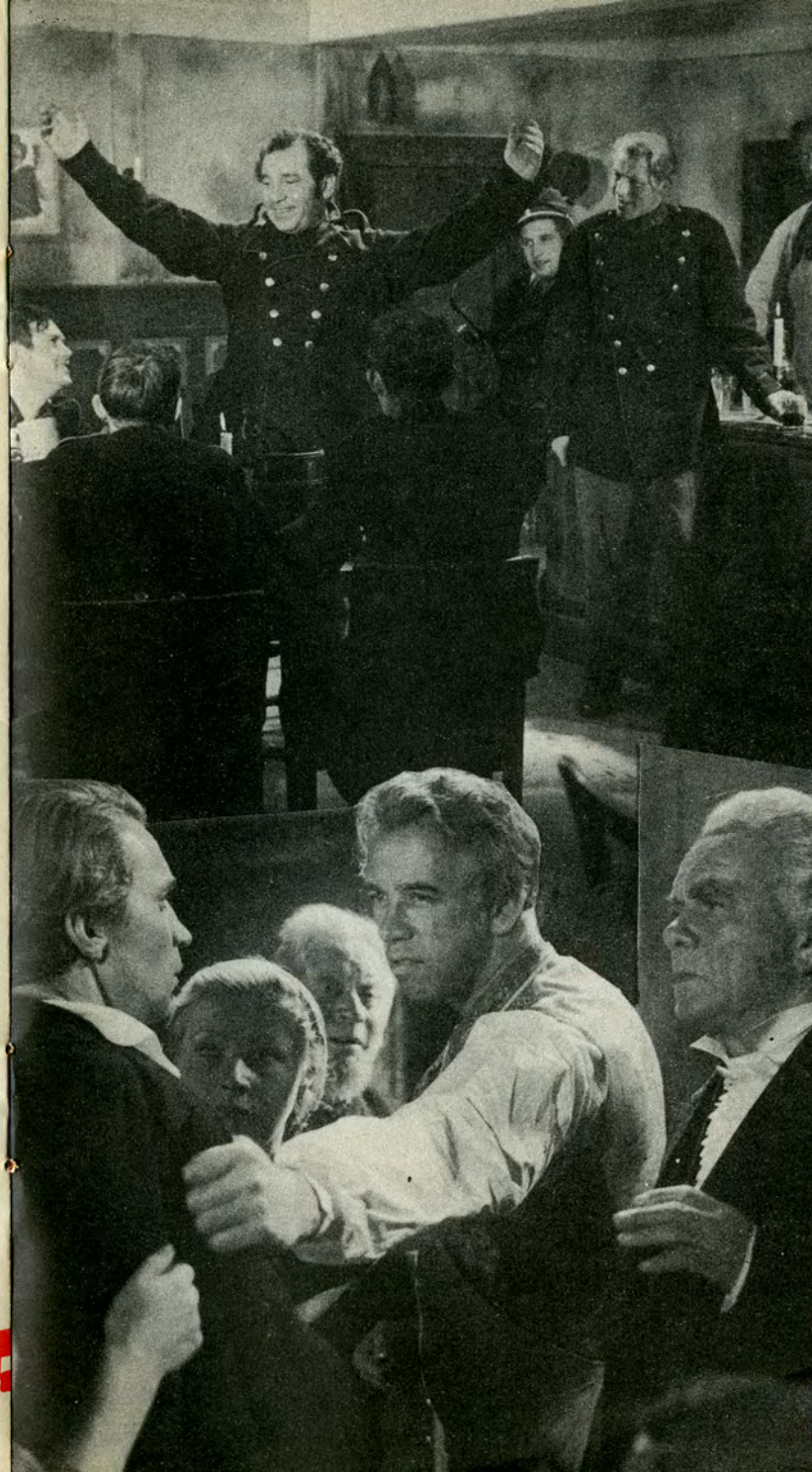
Nu har Niels faaet ordnet det saadan, at alle Brevene fra Marie til Henrik havner paa Kroen hos ham, og alle Henriks Breve til Marie bliver afleveret til Møllerenken, som af Skin-syge gemmer Brevene bort.

Dag for Dag bliver Tilstanden mere og mere uudholdelig for Henrik. Stadig hører han intet fra Marie, stadig maa han gaa rundt i pinefuld Uvished om, hvad der kan være tilstødt hende. Men en skønne Dag bliver Henriks Kompagni ved et Tilfælde forflyttet til en Skov, der kun ligger en Mils Vej fra Skjelby. Sammen med sin Kammerat Søren Holt bliver han sat paa Vagt i Udkanten af Skoven, og han fatter den desperate Beslutning, at han vil løbe hjem til Byen for at faa Rede paa, hvordan det hele hænger sammen.

Hjemme er alting forandret. Møllerenken har gjort Marie saa ked af Arbejdet paa Møllen, at hun har taget imod Niels Hurups Tilbud og nu tjener paa Kroen. Det lykkes Henrik at finde hende der, han faar opklaret Mysteriet med Brevene og faar Marie overbevist om, at han stadig elsker hende. Sammen gaar de hen til Pastor Abildgaard, som i Betragtning af de særlige Forhold gaar med til straks at vie dem.

Men nede paa Kroen har Niels Hurup staaet og lyttet til deres Samtale. Han har faaet Færten af, at Henrik har forladt Posten uden Tilladelse, altsaa er han Desertør og kan straffes med Døden. Niels' Øjne lyser af Hævngerrighed, og der spiller et ondt Smil om hans Læber.

Kort efter Vielsen gaar den intetanende Henrik ned paa Kroen for at faa Niels Hurup til at løse Marie af Tjenesten. Pastor Abildgaard har lovet at tage hende i sin Tjeneste, indtil Henrik kommer tilbage. Men Niels Hurup er ikke tilsinds at lade sig denne Chance slippe af Hænde. Han vil have Hævn over Henrik og lokker ham ind i et Skur for at spærre ham inde der, til han kan udlevere ham til Myndighederne. Han har allerede tilkaldt Gendarmen, som sidder inde i Krostuen, hvor Marie beværter ham med Romtoddyer og i det hele taget

gør alt for at lede hans Opmærksomhed bort fra det Ærinde, han er kommet i.

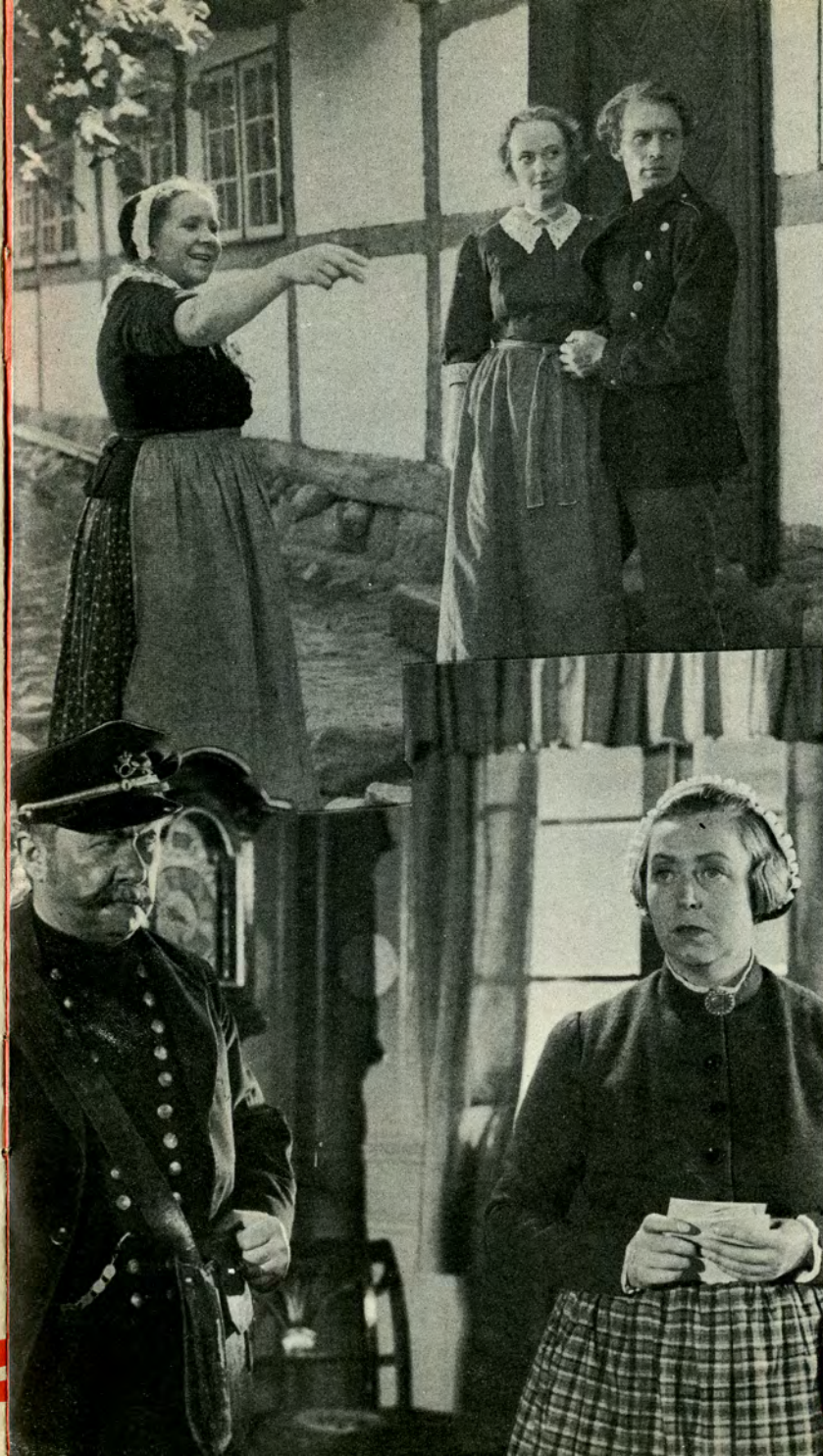
I sidste Øjeblik bliver Henrik klar over Niels' Hensigter. Med et velrettet Kæbestød slaar han ham til Jorden og løber ud af Skuret, ud over Markerne for at være tilbage paa sin Post, inden Afløsningen kommer.

Inde i Skuret er Niels kommet til Bevidsthed. Han tager en Pistol, han har liggende paa en Hylde i Skuret, styrter hen til en Vogn, som holder udenfor Kroen, og kører i vild Galop den Vej, Henrik er løbet.

Henne paa Kroen er der begyndt at blive Røre. Sognefogeden er kommet derhen sammen med Møllerenken, som han har indviet i den frygtelige Nyhed, at Henrik er deserteret og nu vil blive arresteret. Inde i Kroen møder de Marie, som fortæller dem, at Henrik allerede er paa Vej til sit Kompagni. Da Sognefogeden forbavset spørger, hvorfor Gendarmen ikke for længe siden har foretaget Arrestationen, forklarer Marie, at hun har siddet og drukket ham til med Romtoddy'er. Møllerenken lytter forundret til. Saa med eet gaar det op for hende, at Marie har frelst hendes Søn. Hun omfavner Marie, og medens Taarerne løber hende ned ad Kinderne, hvisker hun: Han er i Sikkerhed — han er i Sikkerhed.

Ude paa Marken fortsætter den vilde Jagt. Efterhaanden er Niels Hurup naaet saa tæt ind paa Henrik, at han standser Vognen, løfter Pistolen og trækker af. Men Skuddet gaar forbi, og Henrik løber videre. Henne i Skovbrynet har hans Kammerater været Vidne til Hurups Mordforsøg. En af dem raaber: »Giv ham en Salve!« Karabinerne knalder, og Niels Hurup styrter fra Vognen ned paa Jorden. Henrik løber tilbage, ser at hans Fjende er død, vender om og løber saa stærkt, han kan, i Retning af sit Kompagni.

Kort Tid efter er Skjelby i Feststemning. Gennem de flag-smykkede Gader kommer Soldaterne marcherende hjem, denne Gang for at blive hjemme. Byens Befolkning jubler dem i Møde, og midt i den jublende Klynge staar Marie og spejder efter Henrik. Pludselig opklares hendes Ansigt af et straalende Smil. Der gaar han nede, midt i en Kolonne. Han vifter med Huen til hende. Nu har hun ham hjemme igen. Nu kan de to efter alle Prøvelser og Vanskeligheder faa Lov til at leve et lykkeligt Liv i ærligt Arbejde for det Land, de elsker.

En
ASA
Film